

Det er som om alt hos Till Gerhard foregår i en permanent undergangsstemning.

Hippiedrome

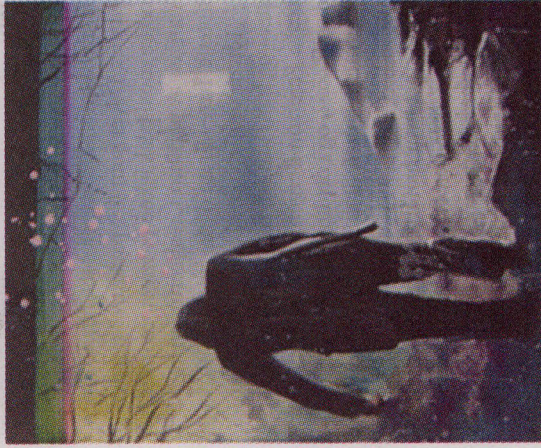
BILLEDKUNST

TILL GERHARD

Die Guten und Die Anderen

Galleri K. Værer til 18. desember.

Jeg går sakte fra Galleri K med en stygg følelse av at apokalypsen allerede skjedd – mens jeg var liten, et par år før kunstneren Till Gerhard ble født. Eller at den har pågått kontinuerlig siden den gang. I forhold til sitt fokus: det sene 60-tallets flower-power-bevegelse, eller mer spesifikt dens mørke slagside – Altamont, Charles Man-

Die Guten: Den tyske maleren Till Gerhard, som vanligvis er i stallen til reklamemagnaten Charles

son, LSD – er Gerhard, når han ser dagens lys i 1971, de facto born *after the fact*. Likevel oppvise han en urovekkende høy grad av besettelse der storfamilier i telt og gitarspillende langhårige menn manes frem som spøkelsener som ikke kan finne fred. Alltid i et landskap der det later til å regne hele tiden.

60-tallets mørke. Teknikken er en slags trashet fotorealisme som er tagget ned i ettertid, noe som understreker distansen i tid og nærmest fungerer som et slags samtidfilter. Ekspressive fargestenk som tilsynelatende har regnet planløst over bildet. Ofte lar han en knall hvit eller rosa fargeklatt eksplodere i et ansikt.

Effekten er gitt: I ettertid vet vi med fasiten i hånden hvordan det gikk med disse menneskene, eller i hvert fall med den bevegelsen de tilhørte. Det Till Gerhard føyer til, 35 år etter at 60-tallet er over, er neppe preget av noen form for sentimental nostalgi; snarere trekker han epoken ned i sitt eget uutgrunnelige mørke – litt lenger ned enn det som ellers er vanlig.

Landskapet er jo ikke akkurat utforsket, hippiebevegelsens krasjlanding i et beinhardt 70-tall er allerede gjennomgått ganske grundig. Men her er det faktisk som om det angår oss i et her og et nå. Det er ikke lenger noen som forsøker å stoppe krigen ved å stikke blomster i soldatenes gevær-munninger. De fleste er klar over den dynamikken.

Spøkelsener: «Die Anderen» later til å være en eller annen slags rituell fremkalt ekstase.

menneker som lever i isolasjon under sektilignende forhold utenfor sivilisasjonen. Og fremfor alt hva det ubønnhørlig alltid synes å føre til: Ijervevask, masse mord og ren og skjær galskap.

Helter Skelter. Gerhards bilder er gjennomlyst av denne innsikten. Det er som om alt foregår i en permanent undergangsstemning som bare bærer sporadiske trekk av *love, peace and understanding*. Det kanskje mest opplagte eksemplet, «Die Guten», der en gruppe hippier med mørklagte ansikter

forgjeves søker etter en fri rockefestival. Det finnes ikke mye i bildet som antyder at de nødvendigvis kommer med gode hensikter. Men i en såpass turbulent tid som vår kan man anta at det ikke er helt uten grunn at kunstneren har manet dem frem.

Det bildet som utgjør utstillingens andre fikspunkt er så klart «Die Anderen», men hva som skiller disse fra den første gruppen er langt fra innlysende. «Die Anderen» befinner seg rundt et bål inne i skogen, med oppslåtte telt rundt seg, og later til å være hengitt en eller annen slags rituell fremkalt ekstase.

Den motsetningen man forventer å finne på bakgrunn av titlene, lar seg ikke lokalisere; det ligner i begge tilfeller typiske storfamilier fra slutten av 60-tallet. Eller som sagt: deres spøkelsener.

Man kan tenke seg en bisk *redneck* som står med hagle utenfor bildet og murrer: «The only good hippie is a dead hippie» – men spørsmålet blir jo hvordan verden skal håndtere the *undeadd* hippie. Det er et relevant spørsmål, bare sjekk nyhetene – *Helter Skelter is coming down fast*.

Spørsmålet blir jo hvordan verden skal håndtere the undeadd hippie.

vandrer i samlet tropp gjennom et ørkenlandskap – deres øyne er krithvite markeringer som er presset på plass med åpningen av fargetuben – er så uhyggelig som noe kan tenkes å være.

Det ligner en gruppe indignerte zombier